

LUZSICZA ISTVÁN

*Ami örök*Apokrif ima öregeimhez,
Juhász Gyula nyomán

*Az évek jöttek, mentek. Elmaradtatok.
Emlékeimmé fakultatok,
arcképetek a szívembe mosódott,
összeeső vállatok messze suhant,
vele régi szalagokon őrzött hangotok, s én
megyek utánuk, tisztásokra lelve életem erdejében.
Ma már nyugodtan veszem tudomásul hiányotok,
ma már alig reszket a visszafojtott könny bennem.
Ma már hiába tudom, hogy nem ti voltatok a minden,
csak fiúgyermeknek két hatalmas isten:
mégse múlt el abban, akivé lettem.
Mert benne éltek
minden pogácsához harapott fasírtfalatban,
minden felbrummogó harmonikaszóban,
minden előpengő Dire Straits-akkordban,
minden zavarodott füttyörészésében,
minden meghatott torokköszörülésében,
minden kézlegyintéssel elintézett válogatott meccsben,
minden kukoricadarába kevert vizes kenyérszeletben,
minden elparentált kölyöknyúltetemben,
minden lepréselt szőlőszemben,
minden ujjpercek közé búvó arccsípésében,
minden simitássá szelídülő durr-egy-pofon tenyeremben,
minden szisszenve nyíló sörösüvegemben,
minden jobb híján elővett viccelődésében,
minden elnyelt gyomorgörcsömben,
minden begyulladt ízületemben,
minden reggeli vérnyomásgyógyszeremben,
mind a százötven kilogramm testtömegemben
éltek és vagytok és lesztek örökkön. Amen.*